

Langs de rand van Nederland

Genoeg-fotograaf Dolph Cantrijn loopt ons land rond

Genoeg-fotograaf Dolph Cantrijn heeft twee passies: fotograferen en wandelen. Die combineert hij tijdens een wandeltocht van 1600 kilometer in tachtig dagen langs de rand van Nederland, van 31 juli tot 18 oktober. Hij brengt de grensstreek in beeld en tekent verhalen op van de onbekenden bij wie hij eet en slaapt. *Genoeg* liep een dag met hem mee.

Tekst: Frieda Pruim | Beeld: Joep Naber

De route die Dolph Cantrijn aflegde van Sittard naar Koningsbosch.

Vrijdag 14 augustus, 10.00 uur: 'Je was de eerste man die in dit huis geslapen heeft', vertrouwt Francesca Vitalis (78) Dolph Cantrijn toe voor haar woning in Sittard. Hij schudt de kleine, in sarong geklede vrouw langdurig de hand en bedankt haar voor de gastvrije ontvangst en het heerlijke maal. 'De klant is koning', straalt Francesca. 'Maar je hebt wel weinig gegeten.'

10.05 uur: Voor het appartementencomplex van Francesca schakelt Dolph Topo-gps in op zijn splinternieuwe smartphone. 'Het is de Mieke Telkamp onder de apps: waarheen leidt de weg. Ik volg geen bestaande wandelpaden, want ik wil zo veel mogelijk langs de grens lopen.' Hier moeten we links, wijst hij. We lopen richting markt, waar hij gistermiddag zijn wandeldag afslot met de oom en tante van zijn vrouw uit Schinveld, die hem een dag vergezelden. 'Mijn logeërplek in Sittard ging op het laatste moment niet door. Via sociale media heb ik toen Francesca gevonden. Ze zette me een uitgebreide Indische rijsttafel voor. Ik heb drie keer opgescheept, maar dat vond ze weinig! Ze vertelde interessante verhalen over Indonesië. Haar familie belandde in een jappenkamp. Op haar twintigste kwam ze in haar eentje van Surabaya naar Nederland. Dat soort verhalen schrijf ik in verloren uurtjes op in een dik schrift.'

10.15 uur: De telefoon gaat: een Limburgse radiozender. Terwijl Dolph stevig doorstapt, vertelt hij de interviewer dat de foto's die hij van de grensstreek maakt op zijn website, Facebook, Twitter en Instagram te zien zijn. 'Het is mijn droom om er later een boek van te maken, waarin ook de verhalen komen te staan van de mensen bij wie ik heb gelogeed. En wie weet ontstaat er een nieuwe wandelroute. Vandaag loop ik naar Koningsbosch. Daar hebben familieleden een logeëradres voor me geregeld.' Nadat hij zijn telefoon heeft weggestopt: 'Het is opvallend hoe betrokken mensen zich voelen bij mijn project. Ook via de oproep in *Genoeg* ben ik aan geweldige adressen gekomen, waar ik met open armen ben ontvangen.'

10.50 uur: 'Tot hier ben ik gisteren gekomen', vertelt Dolph als we de grens met Duitsland naderen. Voor ons ligt glooiend akkerland, de lucht is blauw met vriendelijke wolkjes, ondanks de voorspelde regen. Hij wijst op een lage grenspaal die verborgen is onder het hoge gras. 'Zo lelijk zijn ze eigenlijk. De grenspalen in Duitsland zijn slecht onderhouden. Gistermiddag vond ik er een met de kop eraf in een veld met rotte aardappels.' Verderop aan de overkant staat een voormalig grenskantoor dat hij wil fotograferen. Zijn smartphone dient tevens als fototoestel. 'Dat bespaart me gesleep met zware fotospullen. Ik heb bijna niks bij me. Af en toe komt mijn vrouw Lindy langs met schone kleren.' Lachend: 'En ik heb een gum gekregen, mocht ik schone onderbroeken tekortkomen.'

Foto boven: Francesca Vitalis: 'De klant is koning.'
Foto onder: Topo-gps: 'de Mieke Telkamp onder de apps.'

11.00 uur: We lopen Nederland weer in. ‘Nu beginnen we pas aan de grenstocht van vandaag’, zegt Dolph. Hij loopt altijd extra kilometers om het grensgebied te verkennen. We vinden een pad door de weilanden, én een grote grenspaal. ‘Eindelijk een mooie!’ Dolph gaat op zijn knieën voor een panoramafoto.

11.20 uur: ‘Hoe gaan we dit oplossen?’ Dolph tuurt op zijn telefoon. ‘Er loopt hier geen pad over de grens.’ Dan maar door de woonwijk.

‘Drie keer heb ik de Vierdaagse van Nijmegen gefotografeerd voor het *Brabants Dagblad*’, vertelt hij over de aanleiding voor deze tocht. ‘Het leek me geweldig om zelf eens mee te doen. In 2010 werd ik ingeloot; ik ben ook aan andere grote wandelevenementen en bedevaartstochten gaan deelnemen, vaak samen met mijn vijftienjarige dochter Jasmijn. Als je loopt, zie je veel meer, dus wandelen is goed te combineren met fotograferen. Op een feestje vroeg een vriend: “Wanneer loop je naar Santiago?” “Dat doen al zoveel mensen, ik maak liever een originele tocht”, reageerde ik. Ter plekke bedacht ik om langs de rand van Nederland te gaan lopen.’

Als zelfstandig fotograaf kan hij het zich niet permitteren om tachtig dagen niet te werken. ‘Zo kwam ik op het geniale idee Interpolis te benaderen, de grootste werkgever van mijn woonplaats. Zij faciliteren mijn tocht met een dagelijkse vergoeding en een website; in ruil daarvoor ben ik hun visitekaartje door zo veel mogelijk media te woord te staan en mijn foto’s gratis ter beschikking te stellen.’

11.30 uur: ‘Zie je wat dat is?’ Hij wijst op een karretje in een weiland dat werd gebruikt in de mijnen en nu als plantentak dient. Verderop, op de oprit van het Bauernmuseum in Selfkant, staat een soortgelijke kolenkar, wederom met bloemen erin. Dolph maakt er foto’s van.

12.00 uur: Op een driesprong pauzeren we even op een bankje. Daarna lopen we over een rustige landweg tussen de akkers richting Millen. We volgen een stukje van het Pelgrimspad. ‘Een beetje pelgrim voel ik me wel, want ik ontmoet mensen en hoor hun verhalen. Maar ik ben naar hén op zoek, en niet naar mezelf, zoals de meeste pelgrims. Ik zit niet in een midlifecrisis. Fotograaf zijn bevalt me goed, eerder was ik vijf jaar economiedocent op de universiteit. Ik leid nu een veel spannender leven.’

13.00 uur: ‘Je loopt verkeerd, daar is het pad!’ wijst een mevrouw als we van het Pelgrimspad afwijken. ‘Iedereen wil me over de gebaande wandelpaden laten lopen, maar gelukkig ben ik eigenwijs’, zegt Dolph. We duiken Nieuwstadt in, hopelijk is daar een café. ‘Koffie met vlaai!’ roept Dolph bij binnenkomst in het uitgestorven café De Piep. Bij de koffie krijgen we niet alleen een enorm stuk abrikozenvlaai met slagroom, maar ook een advocaatje en twee koekjes. ‘Lunchen is niet meer nodig’, constateert Dolph tevreden, terwijl hij een foto op Instagram zet.

‘Ik ben op zoek naar anderen, niet naar mezelf’

Foto's linkerpagina, van boven naar beneden:
‘Eindelijk een mooie grenspaal!’
Even uitrusten.

Foto's rechter pagina, van boven naar beneden:
Een pad door de akkers.
Aankomst bij de familie Van der Borgh in Koningsbosch.

14.15 uur: ‘We moeten een tandje bijzetten, want we zijn pas op de helft’, zegt Dolph als we weer richting grens lopen. Hij neemt een slok uit een van zijn twee bidons. ‘Kijk daar, een bunker!’ roept hij enthousiast. ‘Zullen we gaan kijken?’ Erachter lijkt een pad te lopen, maar al snel blijkt het overwoekerd door distels.

Over de weg lopen we richting Susteren. ‘De grootste grap is dat ik daar al een nacht heb geslapen toen ik langs de westgrens van Limburg liep. Omdat het niet op de route lag, ben ik toen gehaald en teruggebracht.’

15.00 uur: Dolph checkt de route op een schaduwrijke weg in het IJzerbos. ‘Nog 10 kilometer te gaan. We moeten nu stevig doorlopen willen we nog een biertje drinken voordat ik bij mijn logeerafres wordt verwacht. De eerste dag vertrok ik later dan gepland uit café De Grens in Poppel vanwege het indrukwekkende afscheid met burgemeester, familie, vrienden en fanfare. Ik moest 5 kilometer door het bos hollen om op tijd in Reusel te zijn.’ Verderop staat hij toch nog even stil om een stoeltje met gratis groente en fruit te fotograferen.

15.30 uur: Dolph klimt over een hek, om een pad door de akkers te kunnen nemen. Het is bedekt met bloemen. Er hangt regen in de lucht. Paardenvliegen belagen onze gezichten. Dolph kijkt weer op zijn telefoon. ‘Hé, weet je wat we kunnen doen? Nog een stukje grens! Dat is wel een kilometer extra.’

16.00 uur: Het begint te regenen, maar Dolph trekt zijn poncho niet aan. Hij zoekt een plekje tussen de bomen om grenspaal 314 en 314a goed in beeld te kunnen brengen. ‘Het wordt alweer lichter’, roept hij.

16.30 uur: Koningsbosch is in zicht, maar we nemen nog een extra bocht tussen de maisvelden door om geen stukje grens te missen. ‘Nu ben ik er wel een beetje klaar mee’, zegt Dolph als we links het eindpunt zien liggen.

17.10 uur: Bij binnenkomst in het dorp piept de zon door de wolken. Bij café Van Pol zijgen we na 30,5 kilometer neer op een terras. ‘Even mijn administratie doen’, zegt Dolph. Hij zet de gelopen route op Twitter en reageert op het aanbod van een slaapplek in Koewacht, Zeeuws-Vlaanderen. ‘Het fijnste moment van de dag’, straalt hij bij de eerste slok van zijn pilsje. ‘Even rust voordat ik het volgende verhaal in stap. De mensen bij wie ik slaap zijn vaak zo benieuwd naar wat ik heb beleefd, dat ik vaak nog een halfuur met rugzak op bij de deur sta te praten, terwijl ik niks liever wil dan zitten.’

17.45 uur: ‘Kijk daar!’ Op weg naar het logeerafres komen we langs een glazen gebouwtje. Dolph denkt dat het een voormalig douanekantoor is: maar het blijkt bij een weegbrug voor vrachtwagens te horen. ‘Helaas, het heeft niks met de grens te maken. Na twee biertjes gaat mijn fantasie werken.’

‘Nog een stukje grens! Dat is wel een kilometer extra’

17.55 uur: Op de Molenweg opent Ria van der Borgh de voordeur. ‘Van harte welkom!’ Man Mart en dochter Mila komen ook nieuwsgierig kijken. ‘Dertig kilometer vanuit Sittard, hoe is dat mogelijk?’, roepen ze verbaasd. ‘Ben je ook door het smalste stukje van Limburg gekomen?’ Die stoel zal nog wel even op zich laten wachten.

De route en foto's van de tocht zijn te zien op Volgdolph.nl.